

Arrest

nr. 182 456 van 17 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 februari 2017 (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
 - 1.1. Verzoeker wordt op 8 april 2015 een inreisverbod van acht jaar opgelegd.
 - 1.2. Op 7 september 2015 dient verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name in functie van zijn Belgisch kind.

- 1.3. Op 23 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de voormelde verblijfsaanvraag niet in aanmerking wordt genomen omdat verzoeker nog onder een geldend inreisverbod staat.
- 1.4. Verzoeker dient hiertegen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gekend is onder rolnummer X. Dit beroep is nog hangende.
- 1.5. Op 8 februari 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam: A(...)

Voornaam: M(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, ALIAS :

A(...) M(...) °(...) te (...), Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 19/06/2010, 06/10/2010, 22/02/2013, 08/04/2015) en een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies) betekend op 08/04/2015.

Betrokkene werd reeds weerhouden in een gesloten centrum met het oog op repatriëring van 08/04/2015 tot 03/06/2016.

Betrokkene werd vrijgesteld omdat er geen akkoord bekomen werd van de Algerijnse autoriteiten. Op 08/06/2016 en 27/09/2016 werd betrokkene evenwel geïdentificeerd door de Algerijnse autoriteiten.

Betrokkene diende in 2011 vanuit het gesloten centrum een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 17/02/2011, hem ter kennis gegeven op 18/02/2011.

Betrokkene huwde op 12/12/2011 met een Belgische onderdane waarop betrokkene, op basis van dat huwelijk, op 23/07/2012 een F-kaart verkreeg. Betrokkene diende op 18/01/2012 een aanvraag tot verblijf in als familielid van een burger van de EU.

Op 16/07/2012 nam de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd hem betekend op 22/02/2013. Betrokkene diende hiertegen beroep in, maar dit beroep werd op 31/07/2013 gesloten. De intrekking van de bijlage 35 werd hem betekend op 22/10/2013. Op 28/05/2015 werd echter door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Gent de echtscheiding uitgesproken.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene een ex-partner en een zoon heeft in België maar sinds 28/05/2015 officieel uit het echt gescheiden zijn (uitspraak Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent). Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 23/01/2013 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs + verdovende middelen – deelneming aan vereniging. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgisch familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 19/06/2010, 06/10/2010, 22/02/2013, 08/04/2015) en een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies) betekend op 08/04/2015.

Betrokkene werd reeds weerhouden in een gesloten centrum met het oog op repatriëring van 08/04/2015 tot 03/06/2016.

Betrokkene werd vrijgesteld omdat er geen akkoord bekomen werd van de Algerijnse autoriteiten. Op 08/06/2016 en 27/09/2016 werd betrokkene evenwel geïdentificeerd door de Algerijnse autoriteiten.

Betrokkene diende in 2011 vanuit het gesloten centrum een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 17/02/2011, hem ter kennis gegeven op 18/02/2011. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn

gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene huwde op 12/12/2011 met een Belgische onderdane waarop betrokkene, op basis van dat huwelijk, op 23/07/2012 een F-kaart verkreeg. Betrokkene diende op 18/01/2012 een aanvraag tot verblijf in als familielid van een burger van de EU.

Op 16/07/2012 nam de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd hem betekend op 22/02/2013. Betrokkene diende hiertegen beroep in, maar dit beroep werd op 31/07/2013 gesloten. De intrekking van de bijlage 35 werd hem betekend op 22/10/2013. Op 28/05/2015 werd echter door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Gent de echtscheiding uitgesproken.

Op 23/01/2013 werd betrokkene veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs + verdovende middelen – deelneming aan vereniging.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene een ex-partner en een zoon heeft in België maar sinds 28/05/2015 officieel uit het echt gescheiden zijn (uitspraak Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent). Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 23/01/2013 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs + verdovende middelen – deelneming aan vereniging. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgisch familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Bovendien beschikken zijn ex-vrouw en kind over de Belgische nationaliteit waardoor zij vrij kunnen rondreizen en contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene is aangetroffen naar aanleiding van een ruzie met zijn partner °W(...) I(...). De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien wisten beide personen dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 19/06/2010, 06/10/2010, 22/02/2013, 08/04/2015) en een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies) betekend op 08/04/2015.

Betrokkene werd reeds weerhouden in een gesloten centrum met het oog op repatriëring van 08/04/2015 tot 03/06/2016.

Betrokkene werd vrijgesteld omdat er geen akkoord bekomen werd van de Algerijnse autoriteiten. Op 08/06/2016 en 27/09/2016 werd betrokkene evenwel geïdentificeerd door de Algerijnse autoriteiten.

Betrokkene diende in 2011 vanuit het gesloten centrum een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 17/02/2011, hem ter kennis gegeven op 18/02/2011. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene huwde op 12/12/2011 met een Belgische onderdane waarop betrokkene, op basis van dat huwelijk, op 23/07/2012 een F-kaart verkreeg. Betrokkene diende op 18/01/2012 een aanvraag tot verblijf in als familielid van een burger van de EU.

Op 16/07/2012 nam de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd hem betekend op 22/02/2013. Betrokkene diende hiertegen beroep in, maar dit beroep werd op 31/07/2013 gesloten. De intrekking van de bijlage 35 werd hem betekend op 22/10/2013. Op 28/05/2015 werd echter door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Gent de echtscheiding uitgesproken.

Op 23/01/2013 werd betrokkene veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs + verdovende middelen – deelneming aan vereniging.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene een ex-partner en een zoon heeft in België maar sinds 28/05/2015 officieel uit het echt gescheiden zijn (uitspraak Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent). Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 23/01/2013 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs + verdovende middelen – deelneming aan vereniging. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgisch familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Bovendien beschikken zijn ex-vrouw en kind over de Belgische nationaliteit waardoor zij vrij kunnen rondreizen en contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene is aangetroffen naar aanleiding van een ruzie met zijn partner ° W(...) I(...). De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien wisten beide personen dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, §1, van de Vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablère/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Ter zitting verwijst de Raad naar het hangend beroep van de verzoekende partij met betrekking tot de beslissing van 23 september 2015 tot niet in aanmerking nemen van de verblijfsaanvraag in functie van een Belgisch kind omwille van een geldend inreisverbod, gekend onder rolnummer X

De Raad verwijst ook naar de prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie die werd gesteld in 's Raads arrest van 8 februari 2016 (arrestnummer X). Deze prejudiciële vraag is gekend onder zaaknummer nummer C-82/16 en komt op 28 februari 2017 op zitting bij het Hof. De prejudiciële vraag heeft betrekking op beslissingen genomen in navolging van verblijfsaanvragen in het kader van gezinshereniging met Belgen, in casu als statische Unieburgers, aanvragen waarbij een bijlage 19ter werd afgeleverd en de aanvragers in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie, maar waarbij de gemachtigde vervolgens besloten heeft om de verblijfsaanvragen niet in aanmerking te nemen omwille van een geldend en definitief inreisverbod dat eerder aan de betrokkenen werd opgelegd, waarbij de reeds afgegeven bijlagen 19ter en attesten van immatriculatie werden ingetrokken en waarbij de betrokkenen werden aangemaand gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dan wel gevolg te geven aan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep van verzoeker, gekend onder rolnummer X is duidelijk gelinkt aan deze problematiek die in het voormeld arrest van 8 februari 2016 wordt beschreven en waarin een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie wordt gesteld.

Dit beroep is dan ook nog steeds hangende bij de Raad, in afwachting van het antwoord op de voormelde prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie.

Uit het arrest van 8 februari 2016 blijkt verder duidelijk dat de Raad oordeelt dat vermelde beslissingen tot niet in aanmerking nemen van de verblijfsaanvraag in functie van een Belgisch kind om reden van een geldend inreisverbod, moeten worden beschouwd als in een beslissing waartegen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, zoals voorzien in artikel 39/79, §1, 8° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/79, §1, van de Vreemdelingenwet stelt: *“Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.”*

Ambtshalve dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, niet gedwongen ten uitvoer kan worden gelegd nu een van rechtswege schorsend beroep hangende is bij de Raad.

Het gegeven dat verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet bevindt en het betoog dat verzoeker onmiddellijk kan worden teruggestuurd, doen hieraan geen afbreuk.

Wat betreft de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, merkt de Raad op dat dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden aangevochten door middel van het instellen van een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

Wat betreft de onmiddellijke terugsturing, herhaalt de Raad dat omwille van een rechtswege schorsend beroep dat hangende is bij de Raad in afwachting van het antwoord op de voormelde prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie, de bestreden beslissing voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, niet gedwongen kan worden uitgevoerd.

In de gegeven omstandigheden wordt geen uiterst dringende noodzakelijkheid aangetoond. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 februari 2017 door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MAES